یادداشت

بدرود با مرد نجیب شرقی

عباس غفاری
کارگردان تئاتر

به اعتقاد من مصطفی عبدالهی جزو آدم‌هایی بود که به شدت به آنها احتیاج داریم. انسان‌های نمونه‌ای که سمبل مبارزه با بیماری و مرگ هستند. در این چند سال اخیر که متوجه بیماری‌اش شده بود، به شدت با آن مبارزه می‌کرد. هر بار که او را ملاقات می‌کردیم از زندگی، کار و تلاش صحبت می‌کرد. به خاطر ندارم که تاکنون درباره مرگ صحبت کرده باشد یا از زندگی‌اش گلایه‌ای کند. او در تمام این مدت فقط زندگی می‌کرد، فعالیت‌های تئاتری‌اش را ادامه می‌داد و به خانواده‌اش عشق می‌ورزید. همسر و دو پسرش را به شدت دوست داشت.

گاهی به نظر می‌آمد او بیماری و مرگ را به سخره گرفته است و یک دونل جانانه را با آنها شروع کرده است؛ انگار که می‌خواست به آن‌ها بگوید: «ببینید نمی‌توانید من را شکست دهید. دارم زندگی می‌کنم، تئاتر کار می‌کنم و با خانواده‌ام هستم.» خصوصا که بیماری سرطان، جزو بیماری‌هایی است که دردهای عجیب و غریبی دارد و به شدت انسان را از پا می‌اندازد. با این حال او مرد نجیبی بود. بسیاری او را «مرد نجیب شرقی» یا «مرد نجیب بوحردی» صدا می‌زدند. چرا که او آدم نجیب بود که هیچ‌گاه دست نیاز به سمت مدیر یا جایی دراز نکرد. در تمام طول این سال‌ها مردانه و صبورانه زندگی کرد و هرگز برای خودش از کسی کمک نگرفت. حتی یادم هست چندین‌بار با آقای عبدالهی ملاقات داشتیم و هرگاه که در این ملاقات‌ها به او می‌گفتیم اجرای خیریه تئاتری هست که می‌خواهیم فروشش را به نفع شما بگذاریم، فورا مخالفت می‌کرد و از ما می‌خواست تا پول جمع‌آوری شده از آن اجرای خیریه را به بیماران سرطانی که استطاعت مالی ندارند، بدهیم. یکبار نشنیدم که بگوید این پول را برای خودم می‌خواهم یا آن کار را انجام دهید و پولش را به من بدهید. حتی زمانی که رادیو یا او خوش‌رفتاری نکرد یا به همراه چند هنرمند دیگر از انجمن تئاتر ما بیرونش کردند، باز هم صبورانه تحمل کرد. گویی بیماری را شرمنده خودش کرده بود. این روزها از این دست آدم‌های نجیب کم داریم. دست‌مان مدام به دنبال آدم‌هایی شبیه به عبدالهی می‌گردد.

به نظرم در این میان از همسر آقای عبدالهی، این زن نجیب که با تمام سختی‌ها و ناداری‌های این هنرمند ساخته است، کمتر صحبت کرده‌ایم. چطور می‌توانیم توصیف و تعریفی از چنین زن قهرمانی داشته باشیم؟ با این حال باز هم باید یادآوری کنیم که او در تمام این سال‌ها در کنار این هنرمند ماند و او را تنها نگذاشت. واقعیت این است که درباره همسر مهربان مرحوم عبدالهی کم صحبت کرده‌ایم.

مصطفی عبدالهی در بازیگری و کارگردانی تئاتر بی‌نظیر بود. هرگاه که در صحنه نمایشی حاضر می‌شد، آن‌قدر جذاب بازی می‌کرد که چشم شما را می‌دزدید. به قولی انگشت‌نمای صحنه بود. در انواع نقش‌ها هم بازی کرده بود، از ترازدی و کمدی گرفته تا نمایش‌های تاریخی. او جزو بازیگرانی بود که کمتر در تئاتر شبیه‌اش را داشته‌ایم یا داریم. شما چه کسی را پیدا می‌کنید که بداند بیستتر از دو تا سه هفته زنده نیست اما باز هم کارگردانی نمایشی را قبول کند؟ اما مصطفی این کار را کرد. او در بی‌حالی و بی‌هوشی گروهش را هدایت کرد. به همین دلیل است که او جزو یگانه‌های تئاتر ایران بود. اویی که نظیرش را کم داریم. اغراق نیست اگر بگوییم او یکی از اسطوره‌های روزگار ما بود.

دیالوگ روز

هاروکی موراکامی، نویسنده سرشناس ژاپنی: والدین من هر دو معلم ادبیات ژاپنی بودند، بنابراین طبیعتا من از ادبیات ژاپن متنفر شدم. شروع کردم به خواندن ادبیات فرانسه و روسیه و رمان‌های کارآگاهی نویسندگان آمریکایی. همه جا بچه‌ها همان کاری را انجام می‌دهند که پدر و مادرشان دوست ندارند. آنها زبان‌شان را سوراخ می‌کنند، موسیقی هیپ‌هاپ گوش می‌دهند و... آن چه من انجام دادم هم، نخواندن ادبیات ژاپن بود.

علیرضا شجاع‌نوری، دبیر بیست‌ونهمین جشنواره بین‌المللی فیلم‌های کودکان و نوجوانان: من با آرزوهایم زندگی می‌کنم و آنها را سانسور نمی‌کنم. محور اصلی که در جشنواره امسال مورد نظر ما است، برخورد صادقانه با کودکان است. من دوره‌های قبل را نقد نمی‌کنم اما به نظرم گام اول در برخورد با کودک، صداقت است و ما می‌خواهیم در این دوره از جشنواره با کودکان روراست باشیم.

مارک آزبورن، کارگردان انیمیشن «شازده کوچولو»: همه این کتاب را دوست دارند بنابراین می‌توانستم به سراغ بزرگ‌ترین بازیگران دنیا از هر کشوری بروم. این خیلی هیجان‌انگیز است.

مصطفی عبدالهی دیروز از مقابل تالار وحدت به خانه ابدی رفت

لعنت به این سرطان لعنتی!

عکس: ایرنا

عیسی علوی| مصطفی عبدالهی، بازیگر خوش قریحه تئاتر در فانی را وداع گفت. دلیلش؟! همان جواب تکراری سال‌های اخیر: «سرطان». ۱۴ سال استفاده عبدالهی در مقابل اپیدمی سال‌های اخیر بی‌نتیجه ماند و صبح روز پنجشنبه او در ۶۰ سالگی بدرود حیات گفت. در گذشت او زمانی دردناک‌تر می‌شود که بدانید او پس از سال‌ها بالاخره توانسته بود نمایشنامه‌ای را که می‌خواست کارگردانی کند و همان روزی که او به کمارفت نمایش او با نام «در اعماق» روی صحنه رفت. دیروز مراسم تشییع پیکرش با حضور مدیران تئاتر و دوستان صحنه‌اش از جمله علی مرادخانی، معاون هنری وزارت فرهنگ و ارشاد اسلامی، مهدی شفیعی مدیرکل هنرهای نمایشی، پیمان شریعتی، میکائیل شهرستانی، قطب‌الدین صادقی، ایرج راد، رسول نجفیان، گلچهره سجادیه، سعید اسدی، آتش تقی‌پور، بیوک میرزایی، خسرو احمدی، شکر خدا گودرزی، هدایت هاشمی، کاظم هژیر آزاد، رضا صابری، شهرام کرمی، پرسا مقتدی مدیر تئاترشهر، امیر کاوه آهنین جان، اصغر همت، رضا بنفشه‌خواه، حسین پارسایی و قادر آشنا از مقابل تالار وحدت برگزار شد و پیکر او پس از اقامه نماز توسط حجت‌الاسلام دعایی برای دفن در قطعه هنرمندان به سمت بهشت زهرا تشییع شد.

رفیقی والامقام

در این مراسم هر کدام از دوستان صمیمی‌اش صحبت‌هایی را در وصف این هنرمند فقید عنوان کردند. شهرستانی یاورش نمی‌شد که اجرای این مراسم را عهده‌دار است و از رنج‌هایی که عبدالهی در ۱۵ سال گذشته کشید حرف به میان آورد. گلایه داشت از این که به او با آن حالی که داشت بی‌رحمانه تنها ۱۵ روز فرصت اجرا دادند. قطب‌الدین صادقی هم با بیان این که او نه تنها بازیگر خوبی بود بلکه در سی‌سال همکاری مشترک او را انسانی با اخلاق انسانی و رفیقی والامقام خواند و به عزت نفس عجیب عبدالهی در طول مدت بیماری‌اش اشاره کرد: «یکی از دشواری‌های مصطفی عبدالهی اخراج او و ۶۰ هنرمند دیگر در دولت قبل بود که ۶ نفر از آنها بیمار سرطانی بودند و حقوق و بیمه‌شان قطع شد. با این حال او نه خود را به تمارض زد و نه تکذیبی کرد.» رسول نجفیان برای او قطعات شعری خواند و ایرج راد او را شاخصه هنرمندانی دانست که بدون ادا و اطوار کار فرهنگی برای مردم و جامعه انجام می‌دهند. بازیگری که به گفته راد همواره عاشق تئاتر بود و در راه فرهنگ و هنر مملکت تا جایی که می‌توانست، تلاش کرد.

آقایان مدیر جاهای خالی برنمی‌شود!

«احمد آقالو، رحمان مرادی، عطاالله خرم، محمد بیگلری‌پور، محمدرضا لطفی، بهروز مسروری، ژاون قوکاسیان، خسرو شکیبایی، ایرج قادری، محمود استاد محمد، مسعود رسام، مجید بهرامی، بهرام ریحانی، مرتضی پاشایی، محمدعلی سیانلو، حمید سمندریان، عظیم جوانروح، ماه‌گل مهر، آندره آ رزومانیان، مرتضی ندایی و مصطفی عبدالهی...» برای ۷ سال، سرطان دردمندهای مختلفش هنرمندان زیادی را از ایران گرفته است. کجای دنیا این حجم از مرگ‌ومیر هنرمند برای یک بیماری وجود دارد؟ قطب‌الدین صادقی حرف جالبی درباره زنده‌یاد عبدالهی زد: «او نه خود را به تمارض زد و نه تکذیبی کرد.» عبدالهی‌ها در تئاتر و سینما زیاد هستند. آنها که با این بیماری دست و پنجه نرم می‌کنند اما اجازه نمی‌دهند کسی خبردار شود جز آن زمان که دیگر دیر شده است. همان زمان که آن‌قدر بیماری پیشرفت کرده که دیگر کاری از دست کسی برنمی‌آید. آنهایی که اهل بوق و کرنا نیستند، ماخود به حیاتند و گوشه‌ای بی‌صدا در می‌کشند. مدیران فرهنگی کشور می‌دانند هزینه‌های درمان سرطان چقدر بالاست؟ این را هم می‌دانند که بسیاری از هنرمندان عرصه‌های مختلف هنری از لحاظ معیشتی در مضیقه‌های مختلفی به سر می‌برند؟ بسیاری از اساسی بالا جزو نوادر تاریخ هنر ایران بوده‌اند و لنگه‌شان پیدا نمی‌شود. اما کدام مدیر حواسش جز به صندلی مدیریتی‌اش جمع جای دیگری است؟ مرحوم عبدالهی همان کسی است که ۳ سال پیش با اصرار دوستانش در مصاحبه‌ای پیرامون بیماری‌اش گفته بود: «من حتی حقوق ماهیانه ندارم چرا که در هیچ کجا استخدام نیستم فقط بیمه تأمین اجتماعی‌ام که در حد یک قرص سرماخوردگی است و اصلا هزینه‌های درمانم را قبول نمی‌کنند؛ چرا که ارزان‌ترین داروهایم ۵۰۰ هزار تومان است. شاید باورتان نشود ولی من به خاطر هزینه‌های درمانم بخشی از اسباب و اثاثیه منزلم را فروختم تا بتوانم از پس هزینه‌ها بربیایم. انتظار داریم نگفته به سراغمان بیایند به این خاطر که امثال ما در این مملکت حق آب و گل داریم! اما در چنین مواقعی شرایط به گونه‌ای می‌شود که امثال من از خودشان بدشان بیاید.» این جملات حاصل سی‌سال تلاش است. سی‌سال خون جگر خوردن، سی‌سال عرق ریختن بر عرصه فرهنگ. کاش کمی آنها که باید حواسشان به هنرمندان باشد حواسشان را بیشتر جمع کنند. کاش این سرطان لعنتی این‌قدر در بین هنرمندان ایرانی یکه‌تازی نکند. کاش.

مخالفت صریح با پیوستن ایران به قانون کپی رایت جهانی

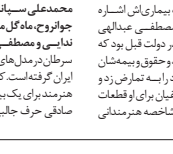

پیروز ارجمند، مدیر دفتر موسیقی ارشاد در مراسم اولین درگذشت زنده‌یاد نیما وارسته، آهنگساز و نوازنده موسیقی پاپ صحبت‌های مهم و قابل تأملی کرده است. او از تعامل با «دوستان دلواپس» در خصوص شرایط فعلی برگزاری کنسرت‌ها و لغو کنسرت‌ها خبر داده و گفته همین که از بین ۱۶۰۰ کنسرت موسیقی تنها ۴ کنسرت لغو می‌شود، جای خوشحالی دارد و اظهار امیدواری کرده بتوانند کاری کنند که همان ۴ کنسرت هم لغو نشود. به گفته ارجمند امسال قرار است تفاهمنامه‌ای سه‌جانبه بین وزارت کشور، نیروی انتظامی و ارشاد برای امنیت کامل کنسرت‌ها امضا شود. او همچنین صراحتا مخالفت خود را با عضویت ایران در کنوانسیون‌های مربوط به قانون کپی‌رایت آن هم در شرایط فعلی ابراز کرده و گفته: «متاسفانه ما سهمی در بازار جهانی موسیقی نداریم بنابراین بنده یکی از مخالفان پیوستن به قانون کپی‌رایت جهانی هستم چرا که بر این باورم وقتی سهم ما در بازار جهانی تقریبا نزدیک به صفر است چه پولی را باید برای مالکیت معنوی بدهیم؟» اما ارجمند در صحبت‌هایش خبرهای خوبی هم برای اهالی موسیقی داشت. تشکیل «شورای هماهنگی موسیقی کشور» که پیگیر مطالبات هنرمندان موسیقی است و در حوزه هنری، وزارت ارشاد و سایر دستگاه‌هایی که به نوعی با موسیقی در ارتباط هستند حضور دارند، شکایت‌های حقوقی دفتر موسیقی ارشاد به قوه قضائیه از نیروهای خودسری که باعث لغو برخی کنسرت‌ها شده‌اند، راه‌اندازی کلاس‌های آموزش موسیقی در فرهنگسراها با همکاری شهرداری تهران و بازگشت دوباره برج میلاد به چرخه برگزاری کنسرت‌های پاپ از جمله این خبرهای خوب بود. ارجمند در بخش پایانی صحبت‌های خود به نمونه جالبی از بازخوردهای خارجی نسبت به برگزاری کنسرت‌های بین‌المللی در ایران اشاره کرد: «روزنامه واشنگتن‌پست چندی پیش درباره برگزاری کنسرت کیتارو در ایران توضیح داد که فضای برگزاری کنسرت در ایران فضای امنی است و ماندند فضای غیرامنی چون شهر بغداد نیست و همه می‌توانند آرام به تماشای کنسرت بنشینند.»

نخستین جشن انجمن عکاسان سینمای ایران برگزار شد

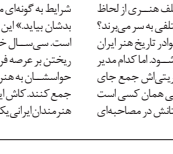

نخستین جشن انجمن عکاسان سینمای ایران با معرفی برترین عکاس و تجلیل از حمایت‌کنندگان حوزه عکس و عکاسی سینما در باغ موزه قصر برگزار شد؛ جشنی که علت برپایی آن حذف شدن تندیس بهترین عکس از سی‌وسومین دوره جشنواره فیلم فجر بود و حضور چهره‌های مطرح در این جشن نشان داد عکاسی در سینمای ایران مقوله کاملا جدی و حرفه‌ای به شمار می‌رود؛ نکته‌ای که از دید برگزارکنندگان جشنواره فیلم فجر مورد غفلت واقع شد.

به گزارش مهر، در این جشن که جمعه‌شب اول خردادماه برگزار شد، از سه پیشکسوت عرصه عکاسی سینمای ایران یعنی اکبر اصفهانی، علی نیک‌رفتار و غوغا بیات تقدیر شد. همچنین از شهاب‌الدین عادل عکاس و مدرس سینما به‌عنوان «پژوهشگر عرصه سینما» در حضور جمشید هاشم‌پور، فرهاد توحیدی، همایون اسعدیان و هادی مشکات تقدیر شد.

بعد از اتمام بخش تقدیر از پیشکسوتان نوبت به بخش تقدیر از بازیگرانی رسید که طی دوران کاری خود توجه ویژه‌ای به عکس و عکاسی داشتند که در این بخش از رضا کیانیان و مهتاب کرامتی در حضور فرشته طائرپور و کمال تبریزی تجلیل شد.

منوچهر محمدی و منوچهر شاهسواری نیز تهیه‌کنندگانی بودند که انجمن عکاسان سینمای ایران به دلیل حمایت‌های این دو از حوزه عکاسی سینما در حضور رضا میرکریمی و محمد آلادپوش آنها را مورد تقدیر قرار دادند. بعد از آن بود که در حضور شاهپور پوراحمد و حافظ احمدی از محمدمهدی عسگرپور و مصطفی کیایی به‌عنوان دو کارگردان که توجه ویژه‌ای به حوزه عکاسی سینما دارند تقدیر به عمل آمد. در پایان این مراسم نیز ضمن تقدیر از کیانوش عیاری، مرتضی پورصمدی، تورج اصلانی و حافظ احمدی به‌عنوان اعضای هیأت داوران و همچنین کلیدیدهای مسابقه عکس سینمای ایران، ایران انتظام عکاس فیلم «تایو» به کارگردانی خسرو معصومی به‌عنوان عکاس برگزیده معرفی شد.

اخبار کوتاه

پیکر محمدرضا مقدسیان، مستندساز پیشکسوت سینمای ایران یکشنبه ۳ خردادماه ساعت ۹ صبح از مقابل خانه سینما به سوی قطعه هنرمندان بهشت‌زهرا(س) تشییع می‌شود. همچنین مراسم یادبود محمدرضا مقدسیان روز سه‌شنبه ۵ خردادماه ساعت ۱۸:۴۵ تا ۲۰ در مسجدالرضا واقع در میدان نیلوفر برگزار می‌شود.

فیلم محمد(ص) آخرین ساخته مجید مجیدی چیزی حدود ۲۰ دقیقه کوتاه شده است و بخش‌های حذف شده این فیلم مربوط به بخش‌هایی از دیالوگ یهودیان و صحنه‌های مربوط به شعب ابی‌طالب است.

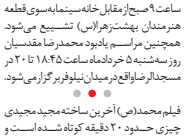

فیلم سینمایی «عادت نمی‌کنیم» دومین ساخته ابراهیم ابراهیمیان با بازی محمدرضا فروتن، ساره بیات، حمیدرضا آذرنگ و نیکی کریمی به زودی کلیدمی خورد.

«فیلم‌نت» اولین اپلیکیشن رسمی نمایش خانگی برای پوشش رایگان جشنواره‌های داخلی فیلم‌رونمایی شد.

رخشان بنی‌اعتماد، سعید عقیقی، حسن حسندوست، یاشار نورایی و امیر شهاب رضویان هیأت داوران و انتخاب بخش فیلم دومین جشنواره فیلم و تئاتر هیلاج را تشکیل می‌دهند.

احمد رضا معتمدی، محمد خزاعی، مجید رضاییلا، رسول صدرعاملی، محمدحسین حقیقی، عزیزالله حمیدنژاد و امین تارخ اعضای هیأت داوران بخش مسابقه سینمای ایران جشنواره شهر را تشکیل می‌دهند.

مجموعه تلویزیونی «جاده قدیم» به کارگردانی بهرام بهرامیان از امشب ساعت ۲۲ از شبکه اول سیما پخش می‌شود.

ارکستر موسیقی ملی ایران هفتم خردادماه به رهبری فرهاد فخرالدینی افتتاح می‌شود.

تازه‌ترین اثر بهاءالدین خرمشاهی با عنوان «فرهنگ دانشنامه کار» روز چهارم خردادماه در فرهنگسرای رسایران رونمایی می‌شود.

مسئولان نمایشگاه‌های کتاب تهران و پاریس درباره سفر گروه‌هایی از ناشران و نویسندگان ایرانی و فرانسوی به دو کشور، با یکدیگر تفاهم کرده‌اند.

کیوان ساکت با همراهی ارکستر بزرگ خود و ۲۷ نوازنده گیتار که از آلمان به ایران آمده‌اند، هشتم خردادماه اجرایی را در تالار وحدت روی صحنه می‌برد.

کتاب نیمه‌تمام خاطرات «لورس ولز» حاوی اطلاعات بارزشی از زندگی خصوصی و حرفه‌ای او، ۳۰ سال پس از مرگش، کشف شده است.

فیلمبرداری فیلم سینمایی «خشکسالی و دروغ» به کارگردانی پدرام علیزاده در تهران ادامه دارد و طی روزهای آینده یک بازیگر جدید به پروژه اضافه خواهد شد.

موزه هنرهای معاصر آبادان پس از سال‌ها به مناسبت سی و سومین سالگرد فتح خرمشهر میزبان نمایشگاه عکسی از عکاسان سرشناس حوزه جنگ و دفاع مقدس می‌شود. نمایشگاه حصر و آزادی، سوم خرداد افتتاح می‌شود و در آن ۶۴ اثر که مربوط به دومقطع مهم جنگ تحمیلی است، به نمایش گذاشته می‌شود. این نمایشگاه عکس شامل عکس‌هایی از رسول ملاقلی‌پور، جاویدالاثر کاظم اخوان، رسول صدرعاملی، سعید صادقی، علی فریدونی، امیرعلی جوادیان، مهرداد ارشدی، محسن رستانی، محمد فرنود، بهرام محمدی‌فرد، سامان مودبی و... خواهد بود. در بخش مقاومت این کتاب عکس‌های شهری و از چهره‌هایی چون مقام معظم رهبری، شهید چمران، شهید کاظمی آبت‌الله جمی، محمد جهان‌آرا و... به چشم می‌خورد.

اتفاق

مهران دوستی صدای ماندگار رادیو درگذشت

مهران دوستی، گوینده پیشکسوت رادیو و هنرمند توانای عرصه گویندگی در سال‌های دفاع مقدس به دلیل عارضه تنفسی دار فانی را وداع گفت. به گزارش مهر به نقل از معاونت صدای رسانه ملی، گوینده پیشکسوت و اسطوره‌ای سال‌های دفاع مقدس رادیو که صدای نافذش در جبهه‌ها طنین‌انداز می‌شد، به دلیل عارضه تنفسی درگذشت. مهران دوستی متولد سوم بهمن ۱۳۳۵ بود که در روستای بلده از توابع نور زاده شد و دانش آموخته رشته مکانیک و مهندسی تصفیه آب بود. او در دوران ۸ سال دفاع مقدس از گویندگان رادیو جبهه بود. دوستی در سالیان اخیر به‌عنوان یکی از چهره‌های شناخته شده رادیو گوینده‌گی برنامه‌های متعددی را بر عهده داشته است. او در چند سال اخیر به‌عنوان گوینده برتر رادیو و نماینده ایران در ABU (اتحادیه رادیو تلویزیونی آسیا-اقیانوسیه) انتخاب شده بود.

تجلیل

افزایش فروش سینماها بعد از پایان دولت احمدی‌نژاد

ابوبی می‌گوید قبل از دولت یازدهم فروش سینماها ۳۰ میلیارد تومان بود اما این فروش در دولت یازدهم به ۶۰ میلیارد تومان رسیده است. به گزارش ایلنا، رئیس سازمان سینمایی با حضور در مجتمع بزرگ سینمایی - تجاری اکباتان - مگامال - از بخش‌های مختلف این مجتمع بازدید کرد. حجت‌الله ایوبی دربخشی از صحبت‌هایش تاکید کرد: «۱۰ میلیارد تومان از فروش سینماهای کشور در سال گذشته از محل فروش مجموعه کورش حاصل شد که این رقم قابل توجهی است.» رئیس سازمان سینمایی به فروش ۳۰ میلیاردی سینمای ایران قبل از دولت تدبیر و امید اشاره و بیان کرد: «سال گذشته سینمای ایران حدود ۶۰ میلیارد تومان فروش داشته که البته این رقم هنوز مطلوب ما نیست اما رشد ۱۰۰ درصدی فروش سینماها در سال ۹۳ نشان می‌دهد ظرفیت اقتصادی خوبی در این بخش وجود دارد.»

صحنه

نمایش قرمز در برج آزادی روی صحنه رفت

نمایش قرمز به کارگردانی النا جاوید و نویسندگی «جان لوگان» با ترجمه «ارزیابرسقیان» و بازی کوروش خزاعی اصل و احمدرضا زمانی، از ۳۰ اردیبهشت تا ۸ خرداد ۱۳۹۴ همه روزه از ساعت ۱۸ در سالن اصلی برج آزادی روی صحنه است. این نمایش که مدت زمان آن ۸۰ دقیقه است، داستان مارک روتکو نقاش پیر نابغه است که سبک اکسپرسیونیسم آبستره دارد. او در روند خلق و فروش نقاشی‌هایش به یک رستوران، در مواجهه با کن، شاگرد و جوانش که دایم در حال نیشتر زدن به اعتقادات درونی روتکوست، متوجه می‌شود مشتریان ثروتمند رستوران هنگام صرف غذا هیچ وقعی به آثارش نمی‌گذارند و همین موضوع باعث می‌شود از فروختن آثارش به صاحب رستوران خودداری کند. نمایشنامه قرمز تاکنون برنده ۶ جایزه تونی و جایزه درامادسک سال ۲۰۱۰ شده است.

جایزه

نخل سگ‌ها در کن به لاکی رسید!

آیا می‌دانستید سگ‌ها در جشنواره کن نخل مخصوص به خود دارند؟ جدی گفتیم. این هم از آن دست اتفاقات عجیب و غریب دنیای سینماست. از سال ۲۰۰۲ به این طرف در جشنواره فیلم کن در کنار نخل طلایی که به کارگردان می‌دهند یک نخل هم به بهترین سگ حاضر در فیلم‌های جشنواره می‌دهند. معروف‌ترین سگ‌هایی که در این جشنواره نخل برده سگ انیمیشن «up» در سال ۲۰۰۹ و سگ فیلم «آرتیست» در سال ۲۰۱۱ بوده است. امسال جایزه اول به لاکی، سگ فیلم پرتغالی «شب‌های عربی» و جایزه دوم هم به باب، سگ فیلم «خرچنگ دریایی» رسید. البته اهدای این جایزه با انتقاد فرانسوی‌هایی روبه‌رو شده که اهدای جایزه به سگ‌ها را سبکسری و رفتاری بی‌معنی آن هم برای جشنواره‌ای با این حد از سطح تفکر می‌خوانند.